

Brev

Kära vänner,

härom månaden firade vi de första 10 åren av STIL. Evenemanget ger oss tillfälle att blicka tillbaka och fundera över framtiden.

Vi var 16 personer – alla brukare av personlig assistans, som grundade föreningen. Vi hade inga pengar, inga inflytelserika vänner. De resurser vi hade var att vi kände våra behov som ingen annan, att vi längtade efter självbestämmande och att vi hade en vision om hur vi skulle ta oss ur det förtryck och den förnedring som vi dagligen upplevde. Nu med facit i handen kan jag konstatera att vad som hjälpte oss mest var insikten att vi måste ta saken i egna händer. Hade vi enbart kommit med vår kritik av den kommunala hemtjänsten, hade vi enbart lagt fram förslag om hur kvaliteten och självbestämmande kunde ökas, så skulle det inte ha hänt så mycket. Det är den vägen handikapprörelsen brukar fungera: man klagar, man kommer kanske med konstruktiva förslag men sedan kräver man att "politikerna måste ta sitt ansvar" och inget mer händer.

Vi fick kämpa mycket. Inte nog med att vi själva ville ta hand om rekryteringen av våra assistenter, vi ville själva utbilda och schemalägga dem – vi ville bli våra assistenters arbetsgivare! "Vårdfall som arbetsgivare" – denna föreställning stred mot nästan allas världsbild. Vi fick mothugg från facket, från kommunen, t o m från den övriga handikapprörelsen.

Idag har vi anledning att med stolthet blicka tillbaka på det som STIL åstadkommit:

- STIL lanserade begreppet "personlig assistans" när alla andra fortfarande talade om "hemsamariter".
- Myndigheterna, politiker och den etablerade handikapprörelsen ifrågasätter inte längre vår förmåga att vara arbetsgivare.
- STIL:s konkreta verksamhet bevisar att vi själva är de bästa experterna på våra behov och att vår lösning innebär bättre kvalitet till samma kostnad.
- STIL:s ideologi genomsyrar LSS-reformen. Med dessa ord presenterade socialministern lagförslaget i riksdagen.
- Med LSS har vår lösning blivit tillgänglig för alla som behöver personlig assistans.
- Idag har vi en stark förening med en sund ekonomi.

Men nog med historieskrivning. Låt oss titta på det arbete som väntar på oss i framtiden:

- Assistansersättning enligt STIL:s förebild är ännu inte i hamn. Det finns en rad tillämpningsföreskrifter som inskränker vårt självbestämmande.
- Assistansersättningen är utsatt för angrepp från bakåtsträvande politiker som vill spara på bekostnad av vår livskvalitet.
- Kommunerna vill få tillbaka makten över våra assistansmedel och därmed sätta oss i "kommunarrest" igen.

Inte nog med att vi måste försvara det vi åstadkommit, vi måste även kämpa på en mängd andra fronter.

- När kommer vi att kunna förflytta oss i samhället som andra medborgare med egen bil, taxi, buss och tåg?
- När kommer vi att ha samma tillgång till offentliga byggnader, till affärer, restauranger och kontor, som resten av befolkningen?
- När kommer vi ha samma chanser som andra på arbetsmarknaden?
- När kommer människor med funktionshinder ha samma förutsättningar till att förälska sig, bilda familj och skaffa barn?

Svaret är enkelt: Vi kommer att uppnå allt detta endast när vi själva är mogna för det; när vi fått nog av särbehandlingen, förtrycket och förnedringen; när vi har lärt oss att sluta oss samman och arbeta politiskt.

Om 10 år hoppas jag att vi kan konstatera att STIL inte nöjde sig med att försvara sin personlig-assistans-lösning utan fortsatte sin kamp för rättvisan, för självbestämmande och mot förnedring av människor med funktionshinder.

ADOLF RATZKA